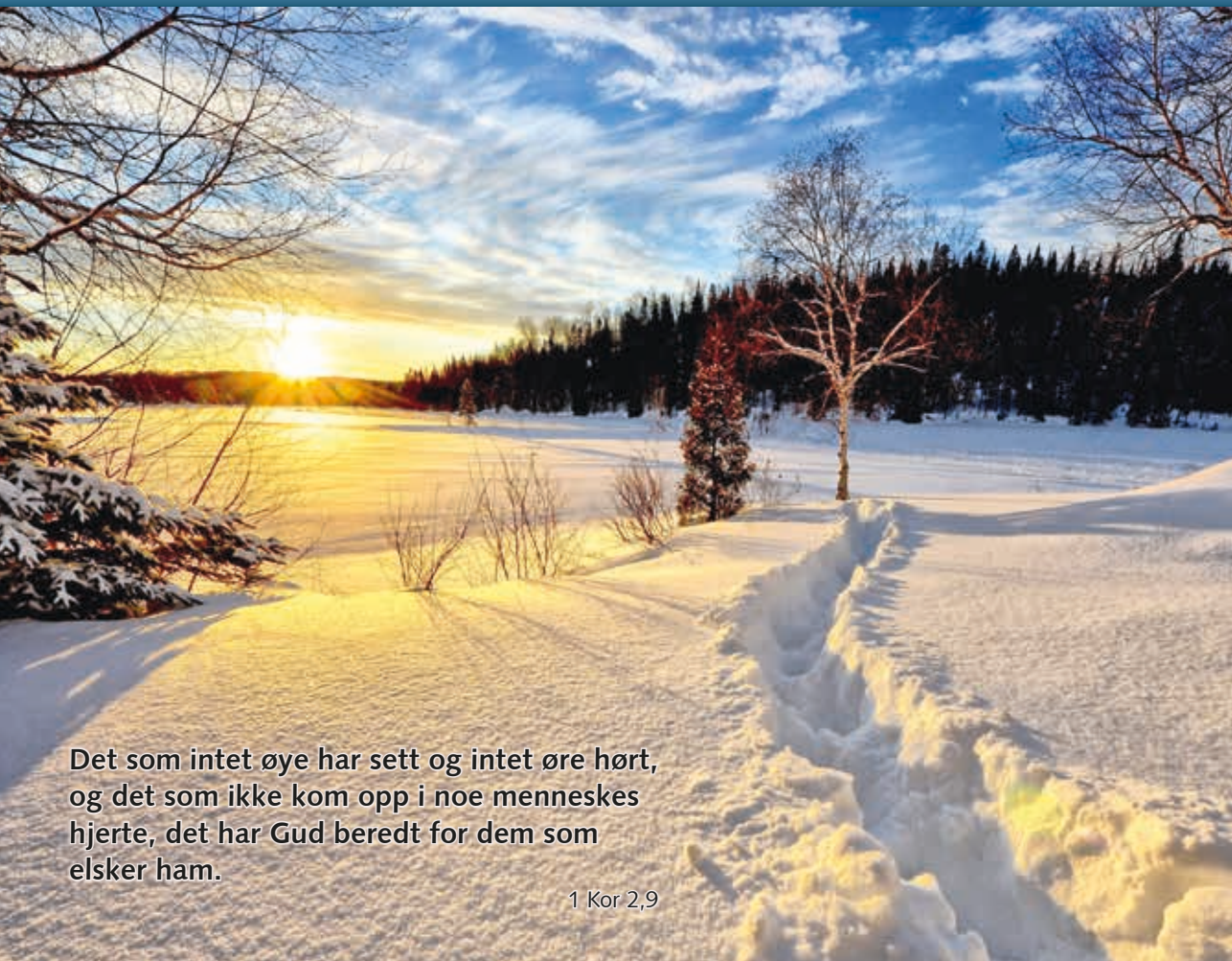

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

6/2020
29. årgang

Det som intet øye har sett og intet øre hørt,
og det som ikke kom opp i noe menneskes
hjerter, det har Gud beredt for dem som
elsker ham.

1 Kor 2,9

I dette nummeret:

- «Dere er en Frelser født»
- Jeg vet at min gjeløser lever
- Forfølgelse av kristne

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennesskrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, Sivilingeniør John Peder Samdal, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Dansk bankkonto:
7620 7543588
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Foto på forsiden:
Jan Eirik Berre.

Dere er en Frelser født	
<i>Leder. Av Eivind Gjerde</i>	4
For mine øyne har sett din frelse	
<i>Andakt. Av Øivind Andersen</i>	6
Tidens fylde	
<i>Fra bibelhistorien. Av Axel Saxe</i>	6
Å Betlehem, du vesle by	
<i>Sang. Av Phillips Brooks</i>	7
La oss gå like til Betlehem	
<i>Trossannhet. Av Kjell Dahlene</i>	8
Nå tennes tusen julelys	
<i>Sang. Av Emmy Köhler</i>	10
God jul!	
<i>Trosblikk. Av Kjell Skartveit</i>	11
Jeg vet min gjenløser lever	
<i>Sang. Av Gunnar Holth</i>	12
Feirer de jul i Israel?	
<i>Aktuelt emne. Av Jon Olav Østhus</i>	14
Har kirkens ledere plass til Bibelens Jesus?	
<i>Fra troens slagmark. Av Immanuel Fuglsang</i>	16
Frihet fra loven	
<i>Bokklipp. Av Carl Olof Rosenius</i>	18
Forfølgelse av kristne	
<i>Fra troens slagmark. Av Olav Hermod Kydland</i>	18
Bibelsynet i Bibelsk Tro	
<i>Bladklipp. Av Guttorm Raen</i>	20
Bønn	
<i>Bokklipp. Av Olav Valen-Sendstad</i>	23
Født av Gud	
<i>Bokklipp. Av Sven Foldøen</i>	24
Med Jesus til Paradis!	
<i>Bokklipp. Av Niels Peder Madsen</i>	25
Himmelen åpnet	
<i>Bokklipp. Av Hans Erik Nissen</i>	24
Både i gode og onde dager	
<i>Bokklipp. Av Carl Fredrik Wisøff</i>	27

Denne stjerne lys og mild, som kan aldri lede vill,
Er hans guddoms ord det klare, som han lot oss åpenbare
til å lyse for vår fot, til å lyse for vår fot.

(Nr 618 v. 5 i Sangboken)

Dere er en Frelser født!

AV EIVIND GJERDE

Juleevangeliet i Lukas 2,1-20 er en tekst full av lys, glede, herlighet, frelse og håp.

Julenatten da vår Frelser, Jesus Kristus ble født inn i verden, møter vi for det første Guds lys og herlighet. Gud er nemlig lys (1 Joh 1,5) og han bor i et lys dit ingen kan komme (1 Tim 6). Lyset som utgår fra Gud viser hans hellighet, kjærlighet, allmektighet, allvitenskap og at han er en ånd hevet over tid og rom.

I nattemørket ute på Betlehemsmarkene stråler ett mektig lys opp. En engel som har stått for Guds ansikt, bærer med seg avglansen av Guds herlighet. Denne herligheten åpenbarer seg for gjeterne på marken. De var de første som fikk oppleve Guds lys og Guds herlighet. Vi kan spørre hvorfor akkurat dem? Svaret er at de stod aller lavest på den sosiale rangstigen i Israel. Til dem som ingenting var i andres øyne, åpenbarte Gud seg! Men disse gjeterne hadde en svært viktig oppgave. Den skal vi komme tilbake til.

Julenatten møter vi for det andre, Guds store glede. Denne gleden skulle være for alt folket. I møte med Guds herlighet ble gjeterne slått av redsel. De ble forferdet. Slik er det alltid for det syndige mennesket å møte den rene og hellige Gud. Men engelen fra Gud sier at de ikke skal frykte! Grunnen er den store gleden som engelen er sent ut for å forkynne. Gleden er at verdens frelser er født. Barnet i krybben er mannen som skulle frelse verden. For barnet i krybben var ikke bare ett menneske, nei, han var samtidig Gud fra evighet av. Gud hadde sendt sin sønn til verden, for å frelse verden. Dette skjedde akkurat når det skulle skje, etter Guds vise råd: *“Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår.”* (Gal 4,4-5).

Julenatt møter vi for det tredje, Guds frelse. I Bibelen er frelsen alene knyttet til ham som lå i krybben, som vokste opp i Nasaret, som forkynnte evangeliet om Guds rike i Jødeland, som døde for all verdens synd på korset, som ble begravet og som stod opp fra de døde den tredje dagen. Denne personen er Jesus Kristus, Guds Sønn fra evighet av og samtidig Marias sønn født i Betlehem.

Engelen sa tre mektige sannheter om barnet i krybben. Han ble kalt for frelser. Barnet fikk navnet Jesus Kristus. Jesus betyr Herren er frelse eller Herrens frelse. Herrens engel hadde sagt til Josef, Marias mann: *“Hun skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Jesus, for han skal frelse sitt folk fra deres synder.”* (Matt 1,21). Og det har han gjort. På langfredag betalte han straffen for all verdens synd, og påskemorgen stod han opp og beviste at frelsesverket var godkjent av Gud Far i himmelen. På grunn av et fullført frelsesverk, inviterer han deg til å tro på seg. Det er bare troen på Jesus Kristus som leder til evig liv.

Engelen kalte også Jesus for Messias. Messias

betyr den salvede. Barnet i krybben var han som oppfylte profetiene i Det gamle testamentet. Han som Det gamle testamentet hadde lovet skulle komme, hadde kommet!

For det tredje, kalte engelen barnet i krybben for Herren. Det betyr at barnet i krybben var Gud. Profeten Jesaja skrev over 700 år før underet i Betlehem: *“For et barn er oss født, en sønn er oss gitt, og herredømmet er på hans skulder, og han skal kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig Far, fredsfyrste.”* (Jesaja 9,6.) Barnet i krybben var Gud og menneske på samme tid. Hvilket under? Vidunderlig og underlig. Jesus Kristus er Gud. Han er Gud lik. I krybben i Betlehem lå Gud som et lite barn, tilsynelatende hjelpeløst. Hvorfor måtte Gud bli menneske? Hvorfor måtte Jesus Kristus være både Gud og mann for å kunne frelse oss? Svaret er at han måtte være menneske for å kunne dø og Gud for at han ved sin død kunne sone all verdens synd og beseire synden, døden og Djevelen.

Vi takker Gud for jule natt! Men hvorfor var gjeterne ute på marken denne natten? Svaret på det er dypt gripende og profetisk. De var der nemlig fordi de hadde en svært viktig oppgave. De skulle vokte sauene om natten, men disse sauene var ikke hvilke som helst sauer

De skulle nemlig vokte de lyteløse og første-fødte lammene som skulle ofres i tempelet i forbindelse med påsken. Den jødiske historiskriveren Josefus forteller at opp til 265 000 lam ble ofret i påsken. Gjeterne hadde til oppgave å vokte disse lammene, skille ut de lyteløse hannlammene og føre dem til Jerusalem og selge dem som offerlam. Før den endelige ofringen av disse lammene kunne skje, ble de nøye kontrollert av prestene som hadde sin tjeneste ved tempelet. Betegnende nok ble disse offerlammene kalt for Guds lam! I dette ligger det et profetisk budskap. Alle disse lammene pekte frem mot Han som er det egentlige Guds Lam, Jesus Kristus, vår Frelser.

Det er det svært rikt og tenke over i disse juletider at Han som er Guds lam og som Bibelen kaller for Lammet, ble født inn blant de andre offerlammene i Betlehem. Dette var det eneste

stedet på jorden der det sømnet seg for ham å bli født. Et offerlam mellom de andre offerlammene. Betlehem ligger like sør for Jerusalem, og veien var kort til tempelet. Døperen Johannes sa med rette om Jesus Kristus: *“Se der Guds lam, som bærer bort verdens synd.”* (Joh 1,29). Men hans ene offer var nok for all evighet. Ingen flere lam trengtes å bli ofret!

Hebreerbrevet uttrykker det krystallklart: *“Men Jesus har båret frem ett eneste offer for synder, og har deretter for alltid satt seg ved Guds høyre hånd. Nå venter han bare på at hans fiender skal bli lagt til skammel for hans føtter. For med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget.”* (Heb 10,12-14).

Igen ser vi hvordan hele Jesu liv på jorden hadde ett sikte. Han kom for å frelse oss fra våre synder. Det er den aller nærmeste sammenheng mellom krybben og korset!

Ha en velsignet julehøytid!

Fra krybben til korset gikk veien for deg, slik åpnet du porten til himlen for meg. Velsign oss, vær med oss, gi lys på vår vei, så alle kan samles i himlen hos deg! □

For mine øyne har sett din frelse

AV ØIVIND ANDERSENS

“Herre! nå lar du din tjener fare herfra i fred, etter ditt ord; for mine øyne har sett din frelse, som du har beredt for alle folks åsyn, et lys til åpenbarelse for hedningene, og en herlighet for ditt folk Israel.” (Luk 2,29–32)

Han som tok Jesus-barnet i sine armer, bruker vi å kalle gamle Simeon. Men vi vet ikke noe om hans alder. Det er slett ikke sikkert at han var noen gammel mann. Det vi vet er at han var gudfryktig, en av dem som ventet på Israels trøst. Vi vet at han hadde Den Hellige Ånd, og at det var åpenbart ham av Gud at han ikke skulle dø før han hadde sett Herrens frelse. Vi vet også at denne dagen kom han til templet drevet av Den Hellige Ånd.

Da han fikk se Jesus, åpenbarte Guds Ånd for ham at dette lille barnet, det var Herrens frelse.

Da sa han: *“Herre nå lar du din tjener fare herfra i fred, for mine øyne har sett din frelse!”*

Enten en er ung eller gammel, er en skikket til å fare herfra fra det øyeblikk da Guds Hellige

Ånd har åpenbart for ens hjerte hvem Jesus er.

Da ser vi at denne person er selve frelsen. Frelsen er ikke noe ved siden av ham, i tillegg til ham, en gave fra ham, eller hvordan vi skal uttrykke det. Frelsen er ham selv!

Jesus er i sin person Guds usigelige gave til oss mennesker. (2 Kor 9,15) Den som begynner å fatte det, har fått det evige liv. Og fra det øyeblikk et menneske fatter dette, er han skikket til å fare herfra i fred.

Det som alt dreier seg om for oss, er altså dette ene: Har Guds Ånd gjennom Ordet om Jesus fått åpenbare Jesus for våre hjerter?

Du må ikke slå deg til ro før du har fått dette!

Men sett deg ikke hen for å vente på at noe merkelig skal skje med deg. Nei, – ta, hør, les, gi akt på ordet om Jesus! Syng om det, samtal om det! For det er gjennom ordet om Jesus Guds Ånd får vise oss hvem han er!

(Fra “Kilden”, 29. desember) □

Tidens fylde

AV AXEL SAXE

“Men da tidens fylde kom, utsendte Gud sin Sønn, født av en kvinne, født under loven, for at han skulle kjøpe dem fri som var under loven, så vi skulle få barnekår” (Gal. 4, 4-5).

På Jesu tid var det mange spekulasjoner vedrørende profetien om de 70 åraker i Dan 9,24-27. For her taltes det jo om at det fra et bestemt tidspunkt skulle gå 7 + 62 åraker = 483 år før enn *“en Salvet, en Fyrste”* skulle stå frem i Israel. Man lurte i Israel på, om ikke tidspunktet for denne Messias’ fremtreden nå snart var inne.

Når apostelen derfor her bruker uttrykket

“tidens fylde”, så sier han dermed indirekte: Jesus er denne salvede fyrste – Messias – som ifølge Dan. 9,25 skulle stå frem etter 69 åraker (og som ifølge det etterfølgende vers 26 skulle *“utryddes”*). Det samme sa vår Herre Jesus selv indirekte, da han innledet sin offentlige viksomhet i Israel med å rope ut: *“Tidens mål er fullt, og Guds rike er kommet nær. Omvend dere og tro på evangeliet!”* (Mark. 1,15).

Gud har altså fullt overblikk over historiens gang, slik at han på forhånd vet om tidspunktet for både de enkelte etapper i verdensforløpet, og for *“denne tidsalders ende”* (Matt. 24,3). Dette

Å Betlehem, du vesle by

Av Phillips Brooks

Å Betlehem, du vesle by,
me ser deg kvila der.
Og over deg så stille dreg
den store stjernehær.
Men i dei mørke gater
eit æve-lys skin ned.
Til deg no går dei tusen år
sin lengsel etter fred.

For denne natt ein frelsar stor
vart fødd, og englar kvad.
Mens verda sov, dei song Guds lov,
og himmelen vart glad.
Å, morgonstjerner alle,
forkynn at han er fødd!
Du stjernekor, pris kongen stor!
Og fred på jorda mødd!

Kor stilt, kor stilt vår Herre gav
den julegåva god!
Slik himmelen gjev jorda enn
si rike signingsflod!
Me merkar ei hans kome,
men til kvar open sjel
stig Jesus inn med nåden sin
og gjer ein syndar sæl.

Å, kongebarn frå Betlehem,
inn i vårt hjarta drag!
Me audmjukt bed: Stig til oss ned,
vert fødd i oss i dag!
Me høyrer englesongen
det glade bod fortel.
Å, kom til oss, å, ver hos oss,
Guds Son, Immanuel!

(Songen vart skriven til julehelga 1868, av den amerikanske biskopen Phillips Brooks (1868-1893). Tri år før rei Brooks på hesteryggen frå Jerusalem til Betlehem. Truleg var det synet av denne byen som inspirerte han til denne songen, som er ein av dei mest sungne julesongane. Omsett til norsk i 1951 av Trygve Bjerkrheim) (Fra "Takk for sangen". Utgitt i forbindelse med Trygve Bjerkrheim sin 90 års dag 1994)

demonstrerte han veldig tydelig gjennom de forskjellige syner og drømme han lot profeten Daniel få, og ikke minst gjennom engelen Gabriels meddelelse av årukeprofetien til Daniel.

Som C. Asschenfeldt-Hansen omtaler i sin kjente kommentar “Fra Guldgruben”, så gikk det nemlig nøyaktig 69 åraker eller 483 år fra den persiske kong Artaxerxes den langhåndede i 458 f.Kr. “*udstedte et højtideligt Kongebrev*” (Esra 7, 11-26 – jf. det i Dan. 9,25 omtalte “ord” som på et bestemt tidspunkt skulle gå ut “*om å gjenreise og bygge Jerusalem*”) og til det jødiske religiøse året 26/27 e.Kr.

Og akkurat dette året må ha vært det året Døperen Johannes og senere vår Herre Jesus sto offentlig frem. Dette kan vi vite, siden jødene – under Jesu første påskebesøk i Jerusalem etter hans offentlige fremtreden – sa til Jesus, at det hadde vært bygget på templet i 46 år (Johs 2,20). For nettopp i den jødiske påsken år 27 e.Kr. hadde det gått 46 år siden Herodes den store påbegynte ombyggingen av templet i Jerusalem (i det jødiske året 20/19 f.Kr.). Og dessuten vet

vi, at vår Herre Jesus ble født ca. år 5 f.Kr. og derfor må ha vært ca. 30 år (jf. Luk. 3,23) i det jødiske religiøse året 26/27 e.Kr.

“*Tidens fylde*” er altså ikke bare et høystemt, poetisk uttrykk, men bunner i en nøyaktig for-utsigelse i Skriften av det tidspunktet Messias skulle tre frem i Israel. Vi bør også legge merke til, at engelen Gabriel som meddelte åraker profetien til Daniel, senere også var den som av Gud ble sendt for å meddele jomfruen Maria at hun skulle unnfange og føde Messias (samt at presten Sakarias skulle få en sønn – Døperen Johannes – som skulle berede veien for Messias).

Vi lever i en krisepreget tid, og da er det godt å vite at vi ved troen på Jesus har fått “barnekår”, slik at vi har en Far i Himlen “*som vet nøye om vår vandring og vei*”. Men han har også “*fastsatt en dag da han skal dømme verden med rettferdighet*” (Apg. 17,31), slik at denne verdens historie har både en begynnelse og en slutt. Julens glade budskap minner oss om hvem som er midtpunktet i denne historien – måtte Han også være

La oss gå like til Betlehem

AV KJELL DAHLENE

“Og det skjedde, da englene var fart opp fra dem til himmelen, da sa gjeterne til hverandre: La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss.” (Luk 2,5)

Betlehem – byen har en egen klang. Her brytes lys og mørke, tragedie og trøst. En rask gjennomgang av Bibelens beretninger fra dette sted viser det. Stedet har en sentral plass i Guds hjerte. Her døde Rakel,

Jakobs elskede hustru og ble lagt i en grav etter at hun hadde født sin andre sønn som hun kalte Benoni. Det betyr “min smertes sønn”, mens Jakob kalte ham Benjamin “Lykkens sønn”. Betlehem ble et dommersete der Ibsan regjerte. Her møter vi Boas som tar seg av den moabit-

tiske Rut på en omsorgsfull måte. Slekten hans får sitt tilhold her og oldebarnet David som blir den store kongen, gjør dette sted til et sentrum. Den blir kalt Davids by.

En mørk natt tenner Israels Gud et stort lys på himmelen. Deretter sender han én engel med bud fra herlighetens Gud. Lyset fra Guds herlighet som omga engelen, fortrenget mørket på nattehimmelen utenfor Betlehem. Men ordene som trengte inn gjennom hyrdenes ører, ga enda større virkning enn lyset. “*I dag er det født dere en frelser, som er Messias, Herren – i Davids by.*” Ordene drev dem til å handle i tro og oppleve det som hadde skjedd.

Disse gjeterne stod i en lang tradisjon. De hørte med til en gruppe som Herren hadde

betrodd seg til tidligere. Både Abraham, Isak og Jakob var gjeterne. Herren fant også David på markene utenfor Betlehem og salvet ham til konge over Israel.

Videre befant disse gjeterne seg midt i profetien om Messias. Det var hit han skulle komme. Profeten Mika hadde talt i klare ordelag om dette. *“Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være blant Judas tusener! Fra deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra gammel tid, fra evighets dager”*. (Mika 5,1) Det var ikke til å misforstå. Hadde de også hatt dette temaet fore i natteminene sammen med sauene?

Når engelens budskap lyder, er det en bekrefteelse på sannheten i profetordet. Det Gud har lovet, vil han holde.

Disse gjeterne var trofaste og våkne mennesker. De tok vare på sauene sine, og Israels Gud betrodde seg til dem og gav dem det første innsynet i sitt frelsesverk.

Etter at engelen hadde talt til dem og engleskaren hadde forlatt dem, var det ikke opplevelsen som fylte dem, men budskapet som var betrodd dem. Opplevelsen ble ikke gitt dem – for at de skulle ha salige følelser og dyrke opplevelsen. Den var et kall til oppbrudd. Derfor befinner de seg straks på vei inn til Betlehem. De skyndte seg, står det!

Med egne øyne måtte de se det underet som engelen hadde fortalt dem.

“La oss nå gå rett til Betlehem og se dette som har skjedd, det som Herren har kunngjort oss”. En kunne tenke at de ville tatt noen omveier til familie og venner og fortalt om englebesøket. Men nei, det var noe som var viktigere. De gikk like til Betlehem for å se.

Nå var nok ikke Betlehem noen stor by på denne tiden. Likevel fikk de et godt veikart. De skulle ikke søke de rike og mektige, heller ikke hos dem som vanligvis ga husrom til veifarende. Tegnet gjaldt en krybbe som hadde gitt seng til et nyfødt barn. Stedet hvor dyrene spiste. Fattige omgivelser, men de skulle finne ham som for vår skyld ble fattig. (2 Kor 8, 9).

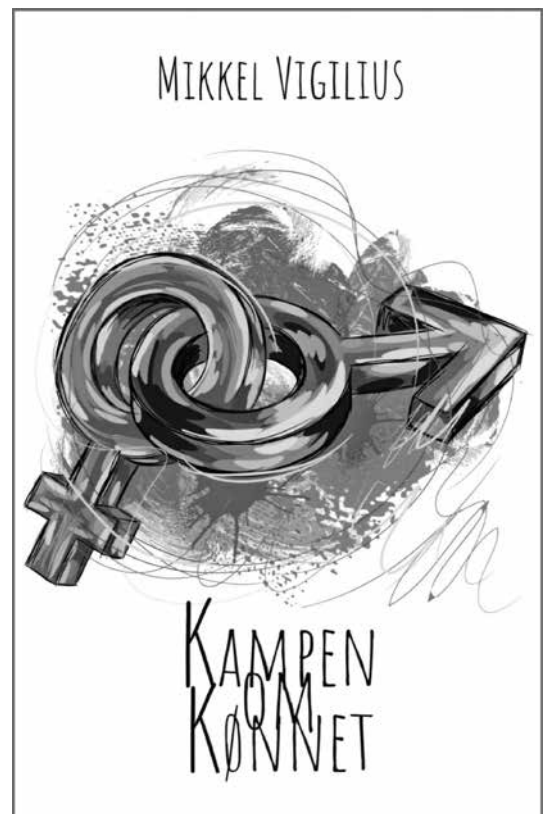
De fulgte engelens anvisning, og der fant de

både barnet i krybben, Maria og Josef. Slik føyer de seg inn i rekken blant alle dem som har funnet ham og sett hans frelse og blitt gjort rike.

En hellig stund i en stall der himmelens Gud kom så nær. De fikk fortelle sin historie. *“Fortalte de om det ordet som var talt til dem om dette barnet. Og alle som hørte det, undret seg over det som ble sagt dem av gjeterne”*. Denne historien varmet Marias hjerte og la seg som en vel bevart skatt i hennes indre.

Muligens fikk de også denne hellige natt høre Maria og Josefs historie. Historiene hørte sammen og knyttet dem sammen som hånd i hanske. Hans trofasthet er stor og hans frelse fyller alle som kommer til ham.

Det ble takk og tilbedelse på markene denne natten. Kan hende kunne ikke sauene annet enn å undre seg over hva som hadde skjedd med gjeterne deres? □

Nå tennes tusen julelys

Tekst og tone: Emmy Köhler

1. Nå tennes tusen julelys
på jorden mørk og kald
og tusen, tusen stråler og
i himmelens høye hall.
2. Og over by og land i kveld
går julens glade bud
at født er Herren Jesus Krist,
vår Frelser og vår Gud.
3. Du stjerne over Betlehem,
å, la ditt milde skinn
få lyse inn med håp og fred
til hvert bedrøvet sinn.
4. I hvert hjerte kaldt og mørkt,
send du din stråle blid,
en stråle av Guds kjærlighet
i signet juletid.

God jul!

AV KJELL SKARTVEIT

Det var noen gjeterne der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin. Med ett stod en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem: *“Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.”*

Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

*Ære være Gud i det høyeste
og fred på jorden
blant mennesker Gud har glede i.*
(Lukas 2,8-15)

Det er vanskelig å finne noe som har formet oss mer som sivilisasjon enn disse ordene. Universets skaper, den evige, den hellige, har sin glede i mennesker, en glede så stor at han selv valgte å bli menneske for å frelse dem. Historien tok en ny vending. Det ble klart for oss hvorfor vi kunne si at noe er galt, hvorfor vi var som fremmede i denne verden.

Den romerske politikeren Cicero ville forstått alt, hadde han fortsatt vært i live. Cicero så det hellige i oss, men uten Jesus Kristus kunne han ikke sette fingeren på hva som manglet i denne ufullstendige ligningen om mennesket.

Den allmektige skaper, som har sin glede i mennesket, måtte selv bli menneske for å gjenopprette det som mennesket en gang hadde ødelagt. Han elsket dem for høyt til at de skulle gå fortapt. Det var et ondskapens problem som måtte overvinnnes. Mennesket hadde brukt sin frie vilje til å gjøre opprør mot Gud. Ondskapen var kommet inn i verden. Men som Augustin sa: Treenigheten

må ha forutsett det hele og hatt redningsplanen klar.

Gud ønsket seg mennesker som elsket ham, men han elsket dem først. Det forklarer at kjærligheten, naturalismens selvmotsigelse, som viser sin reneste natur når noen ofrer sitt liv for andre, bare kan ha sitt opphav i det hellige. Vi har alle hans avtrykk i våre hjerter. Vi forstod det først med Jesus Kristus.

Mennesket, som Gud har sin glede i, begynte å se med nytt blikk på sin synd og sine medmennesker. Det var en ny sivilisasjon som vokste fram. En menneskehet som forstod at Gud har sin glede i dem, som ble som dem for at de skulle bli som han, fikk idealer historien ikke hadde sett.

Det skjer nemlig noe med mennesker som erfarer at allmaktens Gud lar sine engler fylle natten med lovprisning for hyrdene og som forkynte en glede for hele folket. At de var verdt en hel hærskare av englers oppmerksomhet. Ikke oppmerksomhet for kongen i Jerusalem eller keiseren i Roma, men for noen enkle

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnteori erobret Norge”

Av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

gjeterere på Betlehemsmarkene. Gud kom først til dem.

Det var ikke opplagt at det var noblere å søke lidelsen, enn å påføre den på sine medmennesker, erkjenne at vi alle har samme menneskeverd. Men Kristus ga oss en felles konsensus om hva som er hellig og rett og galt. Det er en overbevisning og et vitnesbyrd om at noe utenfra har kommet inn og forandret oss. Ligningen går med ett

opp. Det er en revolusjon som har påvirket oss mer enn noe annet i historien: At Jesus Kristus, Guds sønn ble menneske og tok bolig blant oss. Av den ufattelige grunn at alle tings skaper elsker oss alle og har glede i oss.

Et større budskap er ikke mulig å feire.

God jul! □

Jeg vet at min gjenløser lever

AV GUNNAR HOLTH

Jenny Lind

I påskenummeret av Bibelsk Tro skrev jeg ned noen ord fra Fanny Crosbys liv. I tillegg til denne vekkelses-dikteren nevnte jeg også navnet på en svensk operasanger, sopranen Jenny Lind.

Begge født i 1820. Jubileumsår!

Jenny Linds stemme var blant de største som har lydt i verden.

En stemmeprakt som ble oppdaget allerede i 7-8 års alderen.

Det kunne vært mye å skrive om fra hennes suksessfylte liv – en kunstnerkarriere som overgår alt.

Jeg velger ut dette:

Bruddet og gjennombruddet

Hun erobret teatret over hele Europa og teatret hadde gitt henne mye, men hun kjente på en indre tomhet.

Det kom til et endelig brudd med scenen. Hvorfor forlot Jenny Lind sin teaterkarriere ved operaen?

Hun ga denne forklaringen til en venninne:

“Jo, därför at den kom mig att tänka mindre på min Bibel, och icke alls på det skjöna därborta.”

Hun pekte mot solen og himmelen.

Hennes omvendelse skjedde da hun lyttet til Rosenius' forkynnelse. Det førte til et gjennom-

brudd og hun sluttet seg helhjertet til kretsen rundt Rosenius. Her møtte hun også Oscar Ahnfelt og Lina Sandell og dermed kom hun med i en vekkelse som Sverige ikke hadde hatt maken til på flere hundre år.

En ny tid – en ny sang

Hun sto foran en ny tid – en annerledes glanstid. Hun ble ledet mot Oratoriene, mot sangen som skapte evighets-lengsel. Sanger med et nytt budskap.

Händels “Messias”

Her må vi særlig nevne Händels “Messias”, et av musikkhistoriens store mirakler.

Dette verket oppføres særlig i advent- og juletid.

Del I inneholder profetier og betraktninger omkring Frelserens fødsel og virke her på jorden.

Del II omhandler Kristi lidelse, død og himmelfart, mens III. del bringer tanken hen på det evige liv.

Händel komponerte hele verket, som er på 259 sider, på bare tre uker, mellom 22. august og 14. september 1741.

Et storverk som er skapt under en enestående inspirasjon.

Selv sier han dette: “Om jeg var i legemet,

vet jeg ikke, eller utenfor legemet, vet jeg ikke. Gud vet det.”

Jeg vet..

Det fortelles gripende om Jenny når hun sang den vidunderlig vakre sopranarien som innleder del III.

Arien er hentet fra Job 19,25: “Jeg vet at min gjenløser lever.”

Hun sang den så vidunderlig at folk storgråt. Etter en konsert i New York skrev en avis dette:

“Den største sangerinne vi noensinne har hørt.”

En særlig virkning hadde det at hun poengterte ordet “vet”.

Gudsordets vitnesbyrd hadde grepet hennes hjerte: Visshet i frelsens sak! Det er ikke fromt å være uviss her!

Salige visshet: Jesus er min! (Crosby)

På nåden i Guds hjerte [...] jeg nå alene bygger min tro og sjelefred. (Rosenius)

Hennes stemme holdt seg lenge. Da hun siste gang sang “Messias” i Hamburg – hennes mann dirigerte – skrev en kjent musikkannemelder:

“Hver tone, hvert løp åndet av kjærlighet og hensikt. Gud gi at denne sang må foresveve meg når jeg en gang ligger på dødsleiet.” (Anne Marie Riiber)

Svanesang

Hennes svanesang lyder slik: “Som min svanesang nå lyder på hell, er det noe usigelig godt å la tonene dø ved korsets fot, for bare reisen dit leder til det rette målet så vel i kunsten som i livet.”

Hun døde Allehelgensdag 1878. En skare av mennesker fulgte henne til graven. Røsten av “Nordens nattergal” var stilnet for alltid. Noe av det siste hun fikk uttrykke med sin stemme var dette: “Ingen behøver nåden mer enn jeg.”

Selv etter døden lever og vitner hun i Westminster Abbey. Hennes portrettmedaljong henger der og under står:

– **I KNOW THAT MY REDEEMER LIVETH.** – Jeg vet at min gjenløser lever –

Georg Friedrich Händel

Det fortelles at denne vakre arien fra Job 19,25 har sammenheng med et dødsfall i Händels familie.

Hans eneste gjenlevende søster døde i Halle i 1718.

Händel ville gjerne vært til stede ved begravelsen, men ble forhindret fra å komme.

Han skrev et fint brev til sin svoger og gir her uttrykk for sin dype sorg og medfølelse. Brevet er et sterkt vitnesbyrd om hans samhørighet med familien.

Han visste at hans søsters kjæreste bibelord var Job 19,25 og han visste også at det ble talt over dette ordet i begravelsen. Dette ordet ble også kjær for ham.

Det er derfor ikke tilfeldig når billedhuggeren som laget monumentet av G. F. Händel i Westminster Abbey,

lar han sitte med et noteblad til arien – **I KNOW THAT MY REDEEMER LIVETH.**

To triumferende og samstemte vitnesbyrd

En portrettmedaljong og et noteblad i Westminster Abbey, kroningskirken og begravelsesplassen for landets konger og berømte personer.

Her er vitnesbyrdet fra disse to hugget inn: **Kongenes Konge – Min Frelser og Forløser – Han Lever!** □

Feirer de jul i Israel?

AV JON OLAV ØSTHUS

I den kristne menighet feirer vi i hovedsak tre større høytider – jul, påske og pinse. Men det er bare de to sistnevnte som er foreskrevet som en høytid i Bibelen – ref 3 Mos 23.

Feiring av jul er ikke spesifikt nevnt i Bibelen. Men som Vebjørn Selbekk skrev i Dagen før jul i fjor: “Den høytiden markeres på grunn av at en jødisk gutt ble født av en jødisk mor i en jødisk stall i en jødisk by i et jødisk land.” Så er det jo litt paradoksalt at mange nordmenn feirer denne begivenheten med bl.a. å spise grisekjøtt, et av de dyr som jødene ikke skal spise.

Julen kom inn som en høytid i kristendommen under kirkemøtet i Nikea i år 325. På dette møtet ble det besluttet at kristendommen skulle distasere seg fra flere viktige elementer i jødedommen – herunder at søndagen skulle være hviledag og ikke den jødiske sabbatten som blir feiret på lørdag slik det er foreskrevet i Skriften – ref igjen f.eks. 3 Mos 23.

Men lenge før den kristne julen så dagens lys, hadde jødene en egen høytid omtrent på samme tid som vår julefeiring – nemlig hanukka, som i likhet med julen er en lysfest. Begge feirer at lyset vant over mørket. Bakgrunnen for vår julefeiring er en hedensk lysfest som fant sted i desember hvert år – dette var en fest preget av mye mat,

drikke og seksuelle utskielser. Kirken forsøkte på et tidlig tidspunkt å få slutt på denne festen – noe som viste seg å være veldig vanskelig. Da kom de på den smarte idéen – la oss omforme den hedenske lysfesten til en kristen høytid! – “If you can’t beat them, join them.”

Det står henvist til feiringen av hanukka i Bibelen – Joh 10,22: “Men det var tempelinnvielsens fest i Jerusalem. Det var vinter.” Og i de følgende vers står det at judeerne flokket seg omkring Jesus og spurte om han var Messias. Når han så i praksis svarer bekræftende på deres spørsmål, tar de opp steiner for å forsøke å steine ham for gudsbespottelse.

Men den tempelinnvielsesens fest som det her vises til er hanukka. Ordet hanukka betyr “innvielse”. Og denne høytiden faller ofte i tid sammen med vår advent- og julefeiring. Hanukkafeiringen starter alltid om kvelden den 24. dagen i måneden kislew. For dette året som er år 5781 på den jødiske kalender, tilsvarer det vår 10. desember.

Hanukka feires til minne om rensingen av templet under Yehuda Makkabeeren i 164 f.Kr. Den greske kongen Antiokus 4. Epifanes hadde vanhelliget templet på flere måter – bl.a. ved å ofre en gris på brennofferalteret. Den tidligere

CD

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

israelske diplomaten og utenriksminister Abba Eban (1915 – 2002) har kalt dette for “Aktiv og misjonsbevisst hellenisering”. Da makkabeerne klarer å gjenerobre templet, var det bare nok olje igjen til å tenne den syv-armede lysestaken, menoraaen, for en dag. Men et under skjer, og lysestaken lyser i hele åtte dager, som var den tiden de trengte for å produsere og innvie ny olje. Det ble en slags repetisjon av det som skjedde med oljekrukken i Sarepta som vi kan lese om i 1 Kongebok 17. Hele historien om hanukka og makkabeerne finner du i 2. Makkabeerbok (Apokryfe bøker til GT fra ca 200 f.Kr.).

I 2. Makk 10,8 står det: “Ved offentlig forordning og etter felles vedtak bestemte de at det jødiske folk hvert år skulle feire disse dagene.” (Dette minner en god del om innstiftelsen av Purim-høytiden som vi kan lese om mot slutten av kapitel 9 i Esters bok.) Disse dagene er de åtte dagene av hanukka og Johannesevangeliet forteller oss at Jesus kom til templet til høytiden, en høytid jødene feirer den dag i dag. I noen grad kan den minne om vår adventsfeiring – jødene tenner da et lys hver dag på en 8-armet lysestake, som også har et ekstra lys, som gjerne står litt høyere enn de andre – staken kalles en “hanukkiah”. De åtte lysene symboliserer åtte dager som lampen i tempelet lyste – det niende brukes til å tenne de andre lysene med og symboliserer den lille oljekrukken som varte i åtte dager. Det lille ekstra lyset kalles for “Shammesh” som betyr “tjener”. Hannuka-festen varer i åtte dager og for hver dag tennes et nytt lys. På den åttende dagen lyser det fra alle åtte lysene, men det niende slukkes – det har nå gjort sin tjeneste for dette året. Lysestaken skal brenne minst ½ time hver dag. Når lysene tennes ber de til Gud og synger sammen. Og de voksne forteller barna om de modige makabeerne. Under denne høytiden spises det mye god mat, kaker – ikke minst noen tradisjonelle smultboller – og godteri. Og det deles ut gaver.

Det er en stor opplevelse å vandre rundt i Jerusalems gater under denne høytiden og se alle hannukiah-stakene som er tent – noen befinner seg også utendørs. Det er ikke utenkelig at

hannukiahen er opprinnelsen til vår adventstake.

Tempelet ble gjeninnviet av makkabeerne den 25. dagen i måneden kislew i år 164 f.Kr., etter å ha vært urent i tre år. Makkabeerne hadde gjort opprør mot helliniseringen som det jødiske folk ble tvunget inn i. Den hellenistiske kulturen hadde vært en enorm utfordring for jødene. De makkabeiske krigerne ville heller ofre livet enn fornekte Israels Gud, og i en svært kritisk tid reddet de jødedommen. Derfor handler hanukka-historien om tempelet, Jerusalems sentrale midtpunkt. Makkabeeroppøret gir en uavhengig jødisk stat i hundre år, inntil romerne erobrer landet i år 68 f.Kr. Tempeltjenesten var gjenopprettet, men indre strid mellom pro-hellenister og anti-hellenister viste seg å bli krevende å håndtere.

Midt i vår adventsfeiring dette året skal jøder igjen feire hanukka til minne om gjeninnvielsen av tempelet i Jerusalem for over 2000 år siden. Samtidig er vi vitne til røster som stadig hevder og gjentar at det aldri har stått noe tempel på Moriah-høyden i Jerusalem. Og de samme stemmene prøver å overbevise verden om at det ikke er noen forbindelse mellom Tempelplassen, Vestmuren (klagemuren) og det jødiske folk. Det er lovløshetens og løgnens ånd som blir stadig sterkere i vår tid. Dette må få vekke oss opp slik at vi ser den åndskampen vi står i vedrørende Israel og Jerusalems plass og rolle i Midt-Østen, ja hele verden. Så kan det være fristende å tenke at slike absurde utsagn faller på sin egen urime-lighet. Men de gjentas stadig og blir i relativt liten grad motsagt av land som f.eks. Norge, noe som innebærer at faren øker for at noen kan komme til å tro på denne løgnen, om det blir gjentatt mange nok ganger i beste Goebbels-stil. Og det er ikke bare en trussel mot jødene og

Bestill Bibelsk Tro for 2021
og få nr 5 og 6 for 2020, samt
CD-en ”Himmellengt” med
sanger av Olav Fjermedal.

jødedommen – men også mot verdens kristenhet. Jesus var stadig i dette tempelet som mange sier aldri har eksistert – ja, Jesus sa endog at det var her han måtte være slik det står i Luk 2,49.

Vår konklusjon må følgelig bli at det ikke er mange som feirer jul i Israel – selv om høytiden feires i de kristne menighetene i Israel – og muligens i noe mindre grad i messianske forsamlinger. Men det sentrale for oss alle, uavhengig av våre feiringer, må være at vi ser Lyset – Jesus

Messias – verdens lys. Uansett hvor mørkt det måtte bli her på jord så er lyset fra Ham sterkere. Jødene Messias er kommet – det var Ham som de snakket med på tempelplassen i Joh 10. Og Han er også Messias for oss hedninger. *“Å dyp av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelige hans dommer er, og hvor usportlige hans veier.”* Rom 11,34.

“Må alle, alle Ham se!” □

Har kirkens ledere plass til Bibelens Jesus?

AV IMMANUEL FUGLSANG

Mon ikke de fleste som leser dette bladet vet at Bibelens mest kjente juleevangelium er skrevet av evangelisten Lukas? Og selv om det også er en omtale av Jesu fødsel hos evangelisten Matteus, så er den slett ikke så detaljert som hos Lukas. Vi skal i denne artikkelen først stanse for to vers fra Lukas 2,6-7.

“Men det skjedde mens de var der, da kom tiden da hun skulle føde. Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, fordi det ikke var rom for dem i herberget.”

Og likedan skal vi stanse for et vers fra begynnelsen av Johannes evangeliet: *“Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham”* (Joh 1,11). Av mange bibellesere blir avsnittet fra Joh 1,1-14 kalt for juleevangeliet etter Johannes. Og det er også store likhetspunkter, selv om de ord som brukes hos Johannes er svært forskjellige fra dem som Lukas bruker.

Et felles trekk i de to små bibelavsnittene er uttrykt ganske kort at det ikke var plass til Jesus da han ble født inn i vår verden. Johannes skriver at *“hans egne tok ikke imot ham”*. Det betyr jo nettopp også at jødene ikke hadde plass til ham som så gjerne ville være midtpunktet i deres liv. Denne triste kjensgjerning at Jesus var utenfor de religiøse ledernes sammenheng

ser vi også mange andre steder i Den Hellige Skrift. Vi skal nevne noen av dem:

Jesus ville gjerne hjelpe de gjenstridige

I Jerusalem ble Jesus avvist. Derfor gråt han over byen og sa: *“Visste også du, om enn først på denne din dag, hva som tjener til din fred! Men nå er det skjult for dine øyne.”* (Luk 19,42).

Jesus sa med dette at han visste hva de trengte til i Jerusalem, men det fikk han ikke få lov til å gi dem. De hadde nok i sin egen gudsdyrkelse, så Jesus var bare i veien for dem. Derfor avviste de ham.

Et annet sted sier Jesus det slik: *“Jerusalem, Jerusalem! Du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte jeg ville samle dine barn, som en høne samler kyllingene sine under vingene. Men dere ville ikke.”* (Mat 23,37).

I Heb 13,12-14 kan vi lese følgende: *“Derfor led også Jesus utenfor porten, for å hellige folket ved sitt eget blod. La oss da gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vannære! For vi har ikke her en blivende stad, men søker den som kommer.”*

En forblindet menighet

Om menighetens leder i Laodikea kan vi i Åp

3,14-22 lese at han hadde mye å rose seg av. Ja, han mente faktisk at alt var i orden. Det var ikke noe mer de trengte der. De visste bare ikke at de etter hvert var kommet så langt at Jesus var utenfor.

Likevel elsket Jesus denne menighet selv om de tilsynelatende mente at de hadde det godt uten ham. Derfor sendte Jesus bud til dem om at han gjerne ville inn i menigheten igjen.

Hvordan beskrives det? Jo, Jesus banker på døren. Han taler til dem, og han sier sannheten om dem. De var blitt lunkne midt i sine mange gjerninger og aktiviteter og befant seg dermed i en meget farlig tilstand.

Likevel sa de selv at de var rike, mens Jesus sa om dem at de var fattige, blinde og nakne. Men han sa også at han hadde nettopp det de trengte midt i sin elendighet. Derfor kalte Jesus dem til omvendelse.

Tenk, hans egen menighet, som var travelt opptatt av å tjene Jesus, den trengte til omvendelse. Deres mulighet for redning var at Jesus kalte på dem. Om de bare ville høre hans røst og åpne døren for ham, ja da ville Jesus gå inn til dem og igjen være sammen med dem! Tenk, slik er Jesus også i dag.

Trenger du og jeg også til omvendelse? Det kommer an på om vi vil gi akt på Jesu ord. Hva sier vi for eksempel i dag når Jesus møter oss med de alvorlige ordene i Luk 9,23-26:

”Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og hver dag ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, han skal berge det. For hva gagnar det er menneske om han vinner hele verden, men mister seg selv eller tar skade på seg selv? For den som skammer seg ved meg og mine ord, ham skal også Menneskesønnen skamme seg ved når han kommer i sin og Faderens og de hellige englers herlighet.”

Hva med vår egen tid?

Og så kan vi se på vår egen tid. Hvordan er tilstanden i den kristne kirke i dag, både på det globale plan og på de lokale menigheter og

forsamlinger? Jeg er ikke satt til dommer over et eneste menneskes Gudsforhold, men Bibelen som er *”en lykt for min fot og et lys på min sti”* (Sal 119,105), viser oss nettopp at vi ikke bare kan si at de nevnte bibelsitater hører fortiden til. I Rom 15,4 lyder det slik: *”Og alt som før er skrevet, det er skrevet til lærdom for oss, for at vi skal ha håp ved det tålmod og den trøst som Skriftene gir.”* Derfor har du og jeg, og hver enkelt kristen all grunn til å bli stille for julens budskap.

Er Jesus innenfor i de kristne forsamlinger i dag? Eller må han stå utenfor og gråte over

Bok:

”Levende forkynnelse
eller tomme ord?”

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
e-post: olstokka@frisurf.no

menighetenes tilstand, slik som han gråt over Jerusalem? Vandrer vi som fiender av Kristi kors? Mange gjør det, sier Paulus med tårer i Fil 3,18.

Må vi alle gi akt på Herrens nådige kall mens det ennå er dag. *"Den som har øre, han*

høre hva Ånden sier til menighetene!" Slik står det skrevet sju ganger i Åp 2 og 3. Det har altså adresse til alle kristne til alle tider.

(Fra Bibelsk Tro nr 6-2012) □

Frihet fra loven

AV CARL OLOF ROSENIUS

"Til frihet har Kristus frigjort oss" (Gal 5,1). Frukten av syndenes forlatelse er frihet fra loven. Står vi i nåden, så eier vi hele tiden syndenes forlatelse. Og dermed er vi hele tiden fri fra lovens dom. Dette er vår fullkomne frihet fra loven.

Til frihet for loven hører også det at jeg i min samvittighet er gjort fri fra lovens trelldomsåk. Men denne frihet er en fullkommen frihet. Denne frihet er nemlig avhengig av min tro, og min tro er aldri fullkommen.

I Guds hjerte rår det en evig nåde. Han er fullt ut tilfredsstillet ved det frelsesverk som Sønnen har fullført. I mitt hjerte derimot skifter det stadig. Der er det en stadig kamp mellom lys og mørke, mellom tro og vantrø.

I himmelen er lovsangen evig. Uten avbrudd lyder lovsangen til Lammet som

kjøpte oss til Gud. Men her på jorden er de lyse stunder med fryd og lovsang bare kortvarig.

I Guds store bok er min regning for evig og alltid kvittert og oppgjort. Men i min lille kontrabok, samvittigheten, er det bare sjeldne stunder at det ikke er rester av gjeld som plager meg. Vi har nemlig en fiende her, som stadig prøver å føre inn ny og gammel gjeld, bare for å gjøre oss urolige, og få oss til å tvile på nåden.

Men Gud være takk. Nådepakten Gud har sluttet med oss i Kristus står fast. Han tilregner oss ikke vår synd, for den er tilregnet Ham. Selv om vi kjenner oss dømt av lovens ord, så dømmer ikke Gud.

Vi er fri i Kristus Jesus.

(Fra Kristus – vår rettferdighet.10.dag) □

Forfølgelse av kristne

AV OLAV HERMOD KYDLAND

I teksten for andre juledag tales det om kristenhetens første martyr, Stefanus. Mange har senere også lidd martyrdøden, og ifølge Guds ord vil mange flere lide døden i de siste tider på grunn av sin tro på Guds Sønn, Jesus Kristus.

Gjennom hele historien har Guds barn opplevd diskriminering, forfølgelse og tap av livet. Både GT og NT vitner om det. Ja, også

hele kirkehistorien opp til vår tid, vitner om diskriminering og forfølgelse av kristne. Aldri har så mange kristne som i vår tid, har mistet sitt liv på grunn av kristennavnet.

Kampen på arenaen

Heb 12,1-3 sammenligner kristenlivet med en kamp eller løp på arenaen, den åpne plass på

amfiteateret. – På lignende måte som deltakerne legger av seg alt som tynger før start, oppfordres vi til å *”legge av alt som tynger, og synden som henger så fast ved oss”* (v. 1).

Med andre ord: Vi oppfordres til å legge av jordiske bekymringer, sorger, vonde følelser og våre syndige tanker, ord og gjerninger. Hvorfor? – For disse ting og forhold vil ta kreftene og motet fra oss og dermed hemme oss under livsløpet.

Men vi bør alltid huske på å ha blikket rettet på Jesus, troens opphavsmann og fullender. Han har lovet å være med sine alle dager inntil verdens ende. (Matt 28,20)

Regnet som slaktefår

Apostelen Paulus siterer i Rom 8,36 Salme 44,23, en salme av Korahs barn og sier: *”Som skrevet står: For din skyld drepes vi hele dagen, vi blir regnet som slaktefår.”* – Det vil si til alle tider i døgnet blir kristne forfulgt og drept. De blir regnet som slaktefår. Det er *”denne verdens gud”* og hans åndehær, *”ondskapens åndehær i himmelrommet”* som står bak forfølgelsen av de kristne. Djervelen vet at han har kort tid igjen derfor bruker han mennesker til å utføre sin vonde og smertefulle gjerning i verden. Han vil ikke at noen skal bli frelst og prise og takke Jesus i Guds evige rike.

Trosvitner

I Heb 11 leser vi om de forskjellige troshelter fra den gamle pakts tid. De opplevde motstand og forfølgelse fra verden. Noen slapp fra det med livet i behold, andre måtte bøte med livet.

I versene 35-38 vender forfatteren seg fra dem som handlet i tro til dem som led i tro og sier: *”Kvinner fikk sine døde igjen ved oppstandelse, men andre ble pint til døde uten å ta imot utløsning, for at de kunne få del i en bedre oppstandelse. Andre igjen måtte tåle hån og hudstrykning, ja, lenker og fengsel. De ble steinet, gjennomsgaget, fristet. De døde for sverd. De flakket omkring i saueskinn og geiteskinn, de led nød, hadde trengsel og fikk hård medfart. Verden var dem ikke verd. De streifet*

omkring i ødemarker og fjelltrakter, og holdt til i grotter og jordhuler.”

Steining var en vanlig henrettelsesmetode blant jødene. I 2 Krøn 24,21 fortelles det at profeten Sakarja ble steinet til døde. Ifølge tradisjonen ble profeten Jesaja gjennomsgaget på kong Manasses tid. Profeten Uria var blant dem som ble drept ved sverd (Jer 26,23). I forfølgelsene under Antiokus Epifanes opplevde mange jøder den redsel som vi ser beskrevet i dette verset.

Midt mellom de henrettelsesmetodene som neves i dette verset står det om at noen ble *”fristet”*. De ble med andre ord lokket med besnærende tilbud til å frasi seg troen og dermed gå fri. Satan har følgelig mange metoder for å få en troende bort fra Herren.

”Verden var dem ikke verd” (v. 38). Verden ligger i det onde, og verden ville ikke høre sannheten. Verden var ikke verdig å ha slike sannhetsvitner boende blant seg. Derfor måtte de streife omkring i ødemarker og fjelltrakter, og de holdt til i grotter og jordhuler.

De var *”fremmede og utlendinger”* i verden (1 Pet 2,11) De troende har sitt *”hjemland i himmelen”* (Fil 3,20).

Alt dette vitner om at verden ligger i det onde og at Satan, *“denne verdens gud”*, brukte denne verdens barn til å friste, vanære, pine og drepe Guds barn i den gamle pakts tid også.

Oldtida

Den første martyr i nytestamentlig tid ble Stefanus. Etter sin mektige åndsfulle tale ble han steinet i hjel mens han så Guds herlighet og Jesus stå ved Guds høyre hånd, og han ba for sine bødler (se Apg 7,55-60).

Når det gjelder Jesu apostler, led alle martyrdøden med ett unntak: apostelen Johannes som ble forvist til Patmos *”for Guds ords og Jesu vitnesbyrds skyld”* Åp 1,9. Han døde senere i Efesus.

I 2 Tim 4,6-8 skriver apostelen Paulus om sitt framtidige martyrium: *”For jeg blir alt ofret, og tiden for min bortgang forestår. Jeg har stridd den gode strid, fullendt løpet, bevart troen. Så ligger nå rettferdighetens krans*

rede for meg, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi meg på den dag – ja, ikke bare meg, men alle som har elsket hans komme.” Apostelen Paulus led martyrdøden under keiser Nero i år 67.

I det romerske rike, under forskjellige keisere, ble 10 store forfølgelser mot de kristne satt i gang, og mange led martyrdøden på forskjellige måter.

I vår tid er det forfølgelse i mange land, særlig i muslimske land, men også i Nord-Korea og Kina. Hver dag drepes Guds barn over hele verden uten at de verdslige myndigheter bryr seg så mye om det.

Tor-Bjørn Nordgaard skriver i NORGE IDAG (15.01.2020): “Hver time blir én kvinne voldtatt fordi hun er en kristen. Hver dag blir åtte kristne drept for sin tro, 40 kristne hjem brent eller ødelagt og ti kristne urettmessig fengslet. Daglig blir 26 kirker eller kristne bygninger angrepet. Dette viser tall fra World Watch List 2020, en undersøkelse som viser hvor i verden forfølgelsen av kristne er verst.”

Det er vemodig og trist å høre om forfølgelse av kristne. Men de som utfører disse

onde gjerninger, skal en dag måtte møte fram for Herrens trone og få sin dom etter det som er skrevet i bøker om deres gjerninger. La oss be for de kristne som blir forfulgt at de ikke må svikte Jesus når de lider og plages. La oss også be for våre forfølgere!

Biskop Lunde skriver i sin andaktsbok:

“La oss ikke forbitres på de som står oss imot, men be for dem, så de kan finne nåde til omvendelse.

Men la heller ikke minnet om Stefanus fordunkle julegleden i hjem og menighet. Må den heller styrke oss i troen, håpet og kjærligheten. For du er den samme trofaste Frelser for oss som du var det for ham, og som du har vært og vil være for alle dine vitner gjennom alle tider. Takk, takk, du store og trofaste Frelser.”

“Lammet, ja Lammet, dets vunder og sår,

Æren og prisen i evighet får!

Amen, halleluja! Amen!”

(“Ha tro til Gud”, 26. desember. Lutherstiftelsen) □

Bibelsynet i Bibelsk Tro

AV GUTTORM RAEN

Det heter i “Formål og grunnlag” (på omslags-side foran i Bibelsk Tro): “Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt...” I dag har vi ingen originahåndskrifter, men bare avskrift etter avskrift etter avskrift. For å sette saken på spissen: Er det slik å forstå at Bibelen var uten feil, men at den i dag inneholder det?

Det uttrykket som det blir henvist til, sikter på to forhold.

(1) Det ene - og det viktigste - er at de aller fleste leser Bibelen i oversettelse, ikke på originalspråket.

På grunn av ulike uttrykksmåter på de forskjellige språk, sier det seg selv at en oversettelse aldri

kan bli 100% fullkommen. Grammatiske former varierer, og innholdsfylden i ord kan være videre eller snevrere enn originalen. I tillegg kan ulike oversettelsesprinsipper og oversetternes vurderinger gjøre at to oversettelser kan lyde temmelig forskjellig (svært markert om man f.eks. sammenligner Det norske bibelselskaps oversettelse av 1978 ~ NO78 - og Norsk Bibel '88).

Blir man i slike tilfelle i tvil om hva som er riktig, må det selvsagt være ordlyden på grunnspråkene som er avgjørende. (Dvs. hebraisk for det aller meste av GT - arameisk for et par kortere avsnitt, og gresk for NT).

Dette problemet må likevel ikke gjøres større enn nødvendig. På grunn av slike ulikheter mellom forskjellige språk som ble nevnt ovenfor, vil de variasjoner som finnes i oversettelser, i de fleste tilfelle være nyanser som alle kan rommes i originalen. I utgangspunktet bør man derfor som en generell regel anbefale en komplementær forståelse når man sammenligner oversettelser (dvs. at man tenker at nyansene i oversettelsene utfyller hverandre). Men det finnes tilfelle da man må si at en bestemt gjengivelse i en oversettelse er uheldig og for upresis i forhold til grunntekstens ordlyd. (Jeg tror ikke det er for sterkt sagt at spesiet NO78 dessverre oppviser altfor mange slike tilfelle)

(2) Det andre forholdet er det som det gjøres oppmerksom på i spørsmålet, nemlig at vi ikke har de originale håndskriftene, men avskrifter av disse. Riktignok finnes det deler som i tid ligger temmelig nær originalen (bl.a. et papyrusfragment til Johannesevangeliet, og muligens et enda eldre fragment til Markusevangeliet), men i løpet av århundrene fram til boktrykking tok til, ble det gjort tusenvis av avskrifter.

På tross av all nøyaktighet under avskriften, sier det seg selv at det stundom ville snike seg inn variasjoner. De aller fleste av disse går på rene uvesentligheter, som ulike stavemåter av et ord. eller - noe som oftest er lett å registrere - at en merknad i marginen siden ble ført inn som en del av teksten, eller at man hoppet fra et likelydende ord til et annet, slik at noe falt ut

eller ble skrevet dobbelt opp. Stundom kunne det oppstå visse betydningsforskjeller.

Stilt ovenfor dette faktum, skulle det være nokså opplagt at det må være teksten i de opprinnelige håndskrifter som er avgjørende. Men vil det da si at det i tidens løp har sneket seg inn feil i forhold til disse?

Ser man på enkelte håndskrifter. vil man nok måtte si at det forekommer. Men det utrolige er at det finnes en slik mengde håndskrifter til de bibelske skrifter, og at de stemmer så godt overens som de gjør. Faktisk er det ingen aktuelle varianter som berører den lære som den bibelske åpenbaring bringer. (Selv om enkelte varianter kan innebære at en sak er mer eller mindre klart uttrykt på et bestemt sted, vil det være andre bibelsteder som taler utvetydig om den.)

Et godt eksempel har vi da det i Qumran ble funnet gammeltestamentlige håndskrifter som var nesten 1000 år eldre enn dem man hadde tidligere. Det viste seg jo at variasjonene i forhold til den såkalte massoretiske tekst, som er den som er det vanlige grunnlaget for oversettelser, var overraskende små.

Det gir også et visst perspektiv å tenke over at når det gjelder andre gamle skrifter (som f.eks. Platons dialoger) finnes det oftest i høyden tre-fire stundom ufullstendige håndskrifter, ikke sjelden med store innbyrdes variasjoner, og fra en langt seinere tid i forhold til originalen enn det som er tilfellet med de bibelske skrifter. En slik sammenligning står for meg som et tegn på at det er Gud som har ledet ikke bare tilblivelsen av de

På Bibelsk Tro sin nettside ligger det nå over 2000 taler av Øivind Andersen, Carl Fr. Wisløff og mange flere.

Taler fra møter på Skjæveland Misjonshus de siste åra og likedan

taler som er opptatt fra slutten av 1950 årene og framover fra NLM og NLL, kan lastes ned gratis.

Gå inn på www.bibelsk-tro.no Der finner du Bibelsk Tro sitt arkiv, nye taler, og YouTube.

hellige skrifter, men også overleveringen av dem.

Den såkalte tekstkritiske vitenskap har som oppgave å sammenligne håndskrifter og komme fram til hva som var den opprinnelige teksten. Om det aller meste er det fullstendig samstemmighet om hvordan den opprinnelige teksten lød. Men på enkelte steder er det uenighet. Noen har for eksempel villet legge hovedvekten på enkelte håndskrifter (eller "type" av håndskrifter), og noen er skeptiske til å ta med uttrykk som mangler i noen av de eldste fullstendige håndskriftene som er bevart. Tendensen i seinere år har gått mot en oppmykning av tidligere nokså bastante meninger om dette. Man er ikke lenger så tilbøyelig til å tale om "de eldste og beste" håndskrifter. Og det er saktens grunn til å være varsom her når man vet at i noen av disse håndskriftene finnes det en god del rettelser, steder hvor teksten er overstrøket og overskrevet. (For øvrig er det en hel del andre detaljer som man bør ha i tanke når variasjoner i håndskriftene skal vurderes, men det kan vi ikke komme inn på her.)

Det er altså liten grunn til å være alarmert over at vi ikke har de opprinnelige håndskriftene. La oss likevel nevne et par eksempler hvor det kan ha en viss betydning om vi hadde disse, for å vise hva det kan dreie seg om.

Det ene er et nokså teknisk tilfelle. I 1 Mos 10,4 leser vi at Javans sønner var Elisa, Tarsis, Kittim og Dodanim. Det siste navnet er i 1 Krøn 1,7 engitt som Rodanim. Bokstavene D og R er svært like på hebraisk (d og r), slik at det kan godt tenkes at de opprinnelige håndskrifter ville avgjøre valget mellom disse. (I teorien finnes det faktisk også en annen mulighet, nemlig at det er tale om fonetiske varianter og at derfor begge er korrekte. På norsk kan for eksempel samme ord uttales nokså ulikt i forskjellige dialekter - helle, hedle og hedde er ulike uttale av samme ord.)

Et sted som gir ulike nyanser i innhold, er Joh 6,69. I nyere oversettelser gjengies dette gjerne slik: "og vi tror og vet at du er Guds

hellige". En annen gjengivelse, som bygger på mange håndskrifter (den såkalte *textus receptus*), er: "... at du er Kristus, den levende Guds sønn". Også i et slikt tilfelle kan det tenkes at det opprinnelige håndskrift ville avgjøre hva som sto til å begynne med. (Men også i dette tilfellet kan det - når det gjelder det saklige innholdet - gjøres en annen vurdering nemlig at det Peter egentlig sa, var ord som omfatter begge variasjonene. For begge har et innhold som peker på sannheter om Jesus som vi finner andre steder i Bibelen. I de fire gjengivelsene vi har av Jesu ord da han innstiftet nattverden, finner vi nyanser i ordlyden som bør forståes på en slik utfyllende måte. Det ligger i språkets natur at det kan forekomme visse variasjoner i gjengivelse, uten at det er tale om saklige forskjeller eller motsetninger.)

Det faktum at vi i dag ikke har de opprinnelige håndskriftene, må altså sies å ha liten praktisk betydning for vår forståelse av Bibelens ord.

Som en konklusjon angående forholdet mellom originalhåndskrifter og avskrifter, må vi si at uttrykket "slik det opprinnelig ble gitt" ikke er en innrømmelse av feil i den bibelske tekst som vi har i dag, men en ydmyk erkjennelse av at det i spesielle tilfelle er slik at vi ikke har nok kunnskap til å avgjøre helt nøyaktig ordlyden i den opprinnelige teksten. Men dette gjelder små detaljer, og berører aldri innholdet i vår tro.

Det kan også være verdt å tenke over at det kan hende Gud i sin visdom har sett det slik at det er det beste for oss å ikke ha selve originalmanuskriptene. For med den tendens til relikviedyrkelse som er så inngrodd hos oss mennesker, ville det antagelig har ført til at man hadde dyrket selve håndskriftene uten å få tak i det budskapet de bringer.

(Fra Bibelsk Tro nr. 4/1998) □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

Bønn

AV OLAV VALEN-SENDSTAD

Du kjære Herre og Frelser — det er meg en hjertetrang å takke og prise deg for all den godhet, kjærlighet og nåde du har vist mot meg arme synder og fortapte menneske. Jeg glemte deg — men du glemte aldri meg. Jeg gikk mine egne veier — men du fulgte etter meg. Jeg vente deg ryggen — men du vendte alltid ditt lys mot meg og lot det lyse over meg, også når jeg ikke forstod det. Jeg må takke deg fordi du så nådig har ervervet for meg og skjenket meg din rettferdighet til et evig bryllupsskrud. Jeg må prise deg for din kjærlighet som seiret både over min synd og min grav, og som knuste døden og Djevelen for meg. Jeg må takke deg for det levende håp du har gitt min sjel, at jeg engang skal få se deg slik som du er.

Himmelske Far — jeg må prise deg at jeg får lov å være ditt barn av din nåde, at du har utsett meg til å være din elskede Sønn medarving, så jeg skal få høre til ditt husfolk både i himmelen og her på jorden. Jeg takker deg at du elsket meg og alle mine så høyt, at du gav oss din Sønn til frelser. Og jeg vil inderlig be deg, at du må virke troen i alle mines hjerter, som du har virket den i mitt hjerte, så de må komme til å høre Jesus til. Og gi oss av din nåde, store, gode Far i himmelen, at vi sammen må nå frem til det evige liv hos deg, så at vi som her i verden delte livets sorger og gleder, verdens ensomhet og mange prøvelser, også i din himmel må dele beskuelsen av Jesus, og inderlig og evig fryde oss i hans lys.

Evige Hellige Ånd — du som er meg gitt til en besegling av mitt barnekår og stadig vitner med min ånd i en salig visshet at jeg hører Jesus til i liv og død, å, slipp meg aldri; om jeg bedrøver deg, så led meg atter inn i ditt lys; om jeg er ulydig, så bøy meg atter inn på lydighetens vei; når nåden vil bli dunkel for

meg, tukt meg da for mine synders skyld, men la meg aldri være uten trøsten i Jesu kjære navn. Gi meg en stadig og frivillig ånd, at jeg alltid må jage frimodig etter det fullkomne. Gi meg en sterk og usvikelig trøst i Jesu navn, at jeg alltid må elske ham — mere oppriktig i dag enn i går. Vær også med denne arme, forvillede verden, at alltid flere må få høre det salige evangelium, og komme til troen på det dyrebare navn. Vær med vårt norske folk og vår norske kirke. Tukt, straff og stopp munnen på alle evangeliets spottere. Ydmyk de hovmodige, bøy de stolte — at vårt kjære fedreland må få stå under nåde, og at du kan ha ditt Eden her hos oss: bo hos oss med lys og liv, med Ordet, dåpen og nattverden. Ja, forlat ikke vårt folk. Ta det, bruk det, bøy det, tukt det; føy det, dann det etter din vilje. Spar oss ikke for det nødvendig mål av trengsler og prøvelser. Men spar oss for frafall og avkristning. Spar oss for de ugudeliges herredømme. Spar oss for spotteres makt og gi vår konge, vårt statsråd og vårt storting nåde til å styre landet etter ditt Ord og etter Jesu Kristi Ånd.

Store, treenige Gud — ditt navn være høylovet i evighet.

Amen.

(Fra "Rettfærdiggjort av tro", 1938) □

Født av Gud

AV SVEN FOLDØEN

“De er ikke født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud.” (Joh 1,13)

I disse ordene fra Gud ligger en sannhet som vi trenger å stanse for. De er så fulle av visdom og så alvorlige at vi slett ikke kan la dem ligge upåaktet. Guds ord taler til oss om den åndelige fødsel, og her nevnes fire fødsler: født av blod, født av kjøds vilje, av manns vilje og født av Gud.

Paulus skriver til de troende i Galatia at noen er født etter løftet, mens andre er født etter kjødet. Hvordan foregår disse forskjellige fødslene? Dette spørsmålet er ett av livets viktigste spørsmål og kanskje noe av det mest nødvendige for oss å få svar på. Det rører ved selve grunnlaget for vårt barneforhold.

Hva er kjødet og kjøds vilje?

Ofte finner vi at Bibelen omtaler lovgjerninger som kjødets gjerninger. Det er altså noe vi gjør selv, noe vi får i stand selv. Alt det mennesket gjør selv for å bli rettferdig for Gud, for å bli eller være et Guds barn, det er kjødets gjerninger.

Mange tror at det de gjør selv, er nok til frelse. Gud krever ikke mer, mener de. Jeg tror på Jesus og på Gud, tror at Jesus døde for alle og derfor også for meg. Og når jeg har lagt av synden og det gamle liv, har omvendt meg og er sammen med de kristne, er med på møter og vitner, er med i arbeidet i Guds rike, er jeg da ikke en kristen? Mange tror det. Her er det mange flere som tar feil av veien enn vi tror. Disse er født etter kjødet.

Så har vi dem som er født av manns vilje. Disse er i mange ting lik de førnevnte, men i enkelte ting skiller de seg likevel ut. Vi opplever av og til større og mindre vekkelser, og de fleste av dere har opplevd å være med i en eller flere slike. Men ikke alle som kommer med i en vekkelse, blir født av Gud. Det kan ha

sine spesielle grunner som jeg ikke kan komme inn på her.

Men mange eller få blir bare født av manns vilje. Hvordan går det for seg? Jo, det går slik for seg: Når de sitter og hører ordet forkynt, blir de grepet av det, og de forstår at de må omvende seg om de ikke skal gå fortapt. Så fatter de beslutningen at de nå vil gjøre alvor av det. De bøyer seg, ber og bekjenner sine synder. Da er det ofte en eller annen som siterer Guds ord, et ord som er mektig til å kaste lys over det Jesus har gjort. Eller de kan sitte på benken og høre evangeliet forkynt, og de tror Ordet. Da skjer det noe hemmelighetsfullt. Den ene som tror dette, blir født av Gud. En annen som også tror det, blir født av manns vilje. Jeg tror - jeg vil tro, sier de, jeg vil være en kristen.

Disse er født av sin egen viljekraft. Kristus tror de på, men det mangler dem en åpenbaring av Kristus. Jesus sa at kjød og blod kan ikke åpenbare oss dette, men bare vår Far i himmelen. Og Paulus sier at det evangeliet han forkynte, hadde han ikke lært av noe menneske, men ved Kristi åpenbaring.

Det er denne åpenbaringen av Kristus som alle mangler som er født av manns vilje. I alt det andre kan disse være helt like de som er født av Gud, både i vekkelse og omvendelse, i overgivelse og tro. De arbeider og virker som kristne, vitner og ber på møtene, og de kan være like i det at de blir glad og oppløftet, ja, til og med at de bedømmer åndene på møtene likt med dem som er født av Gud. Men åpenbaringen av Kristus mangler.

Den som blir født av Gud, han får kjenne noe av den tilkommende verdens krefter. Han har fått et vitnesbyrd i seg selv. “Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv” (1 Joh 5,10).

For de oppriktige skal det gå lys opp i mørket. Og alle som ikke er født av Gud, er i

mørket, selv om forstandens lys kan være stort. Disse som er født av manns vilje, er som en har uttrykt det, evangeliets forstandstreller.

Jeg vil gi dere et merke på de som er født av kjøds vilje og av manns vilje. De forfølger

dem som er født av Gud. De tåler dem ikke og er ikke glad i dem. De ønsker helst å bli kvitt dem.

(Fra boka "Du er fri", Lunde Forlag 1978) □

"Med Jesus til Paradis!"

AV N. P. MADSEN

"I dag skal du være med meg i Paradis"
(Luk 23,43)

For en dag for den frelste røveren!

Og for en dag for oss – når den kommer!
Og det kan godt bli i dag. Å, for en stund når han tar oss i hånden og sier – nå skal du være med meg – ikke alene gjennom den mørke porten, men med meg!

Og så skal vi ikke gå med ham inn i det uvisse, men inn i Paradiset.

Det lød en gang et annet ord – et forferdelig ord til en synder:

"I denne natt kreves din sjel av deg!"

Da lød det ikke noe "med meg", ikke noe om Paradis. Men i denne natt skulle denne mannen miste alt det han hadde samlet, alt det som han var glad i.

Det er forferdelig for hver sjel som bare lever for å samle til seg selv, som lever uten å

omvende seg, som går igjennom verden uten Jesus.

Men for Guds barn skal det lyde et salig "i dag".

Og hvordan det så er bakom det mørke forhenget, hvordan tilstanden er til den store oppstandelse – det vet ikke vi.

Men ett vet vi: Vi er med ham!

Og der hvor han er, der er Paradis!

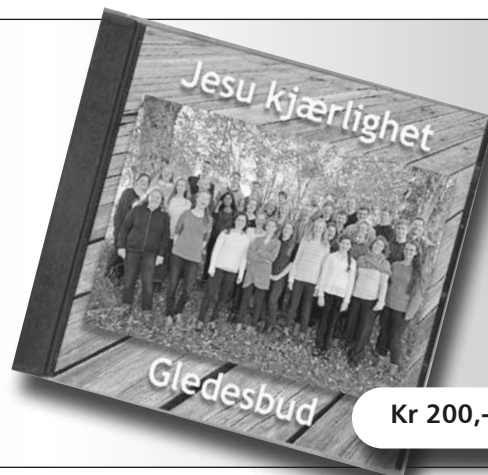
(Fra "Ordet", 10. april. Antikkforlaget 2002) □

NY CD!

"Jesu kjærlighet"
med sang av ungdomskoret
Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Himmelen åpnet

AV HANS ERIK NISSEN

“Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss.” (Rom 8,37)

Ingen kan si hvor eller når det vil bryte ut forfølgelser. Men motstanden mot kristne øker. I gamle kristne land vender flere og flere seg til fremmede religioner og ateistisk filosofi i bevisst oppgjør med kristen tankegang og livsstil. Det er underlig å se likheten mellom åndsklimaet i aposteltiden og det som begynner å tegne seg for øynene våre i dag.

Derfor skal vi heller ikke undre oss over at vi kan bli møtt av det samme som de første kristne opplevde: Trengsel, angst, forfølgelse, sult, nakenhet, fare og sverd. Paulus forteller at de kristne ble regnet for slaktefår. For Jesu skyld ble de drept dagen lang.

Det kan lett ta motet fra oss når Guds ord sier at kristenhetens siste tid skal likne den første tiden. Vår egen redde og lidelsessky natur er alltid innstilt på å velge den letteste veien. Men ikke følg den! Det er Jesus du skal følge, og når han går med på lidelsesveien, er det en vei han har vandret før.

Kraften og styrken til å holde ut får du gjennom Guds ord. Hva som enn møter deg, skal du mer enn seire ved Jesus.

Guds fiender kan ta alt fra deg. Ja, det kan

komme så langt at de tar livet ditt. Men en ting greier de ikke. Å ta seieren fra deg. Den eier du i Jesus. Ondskapens åndehær har med alle midler forsøkt å tilintetgjøre frelsesverket, men har ikke klart det. Satan fikk dødsstøtet på Golgata. Han kjemper nå en fortvilet kamp fordi han vet at han har kort tid. Mye skade kan han gjøre, men ta seieren fra Jesus kan han ikke.

Med de kristne ned gjennom mange hundreår kan du synges: “Evig seier nå jeg eier, Herre Krist, i deg!” Syng det ut! La det leve i hjertet! Seiersbudskapet har båret så mange gjennom stor trengsel og nød. Det har ikke mistet sin kraft. Det skal også bære deg når du stoler på det. Det er ikke tomme ord når Herren sier at han elsker deg. Han går med hele veien. Han vil føre barnet sitt helt til målet.

(Fra “Ett er nødvendig”, 2. oktober, Lunde Forlag) □

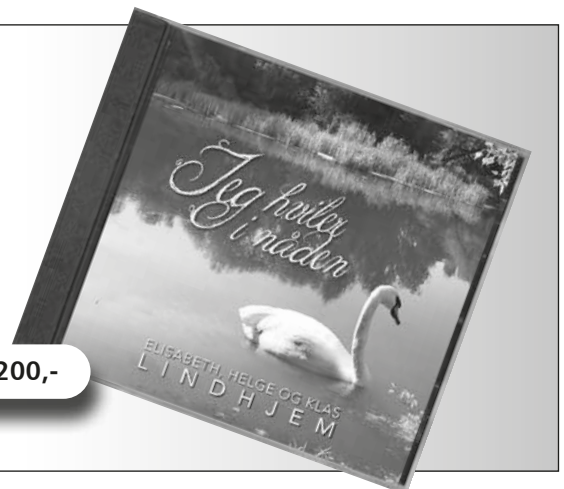
CD

“Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Både i gode og onde dager

AV CARL FR. WISLØFF

”På en god dag skal du være ved godt mot, og på en ond dag skal du tenke på at Gud har gjort den og, likeså vel som den andre –”. (Pred 7,14)

På en god dag er det lett å leve; en trenger ikke mye oppfordring til å være ved godt mot når en slik dag kommer. Det går av seg selv.

Likevel sier Guds ord: Vær ved godt mot på en slik dag. Du har lov til det! Og du skal ikke ta motet og gleden fra deg selv ved å grue for at morgendagen kanskje ikke er like bra. Gled deg på den gode dagen når du har den!

Men så kommer den onde dagen. Ja, for alle får slike. Det hører med til menneskelivets vilkår. Og de dagene kan være så tunge at vi ikke skjønner hvordan vi skal kunne bære dem.

Legg merke til hva Gud sier om en slik ond dag. Herren sier ikke at du skal være like glad på en ond dag som på en god dag. Du har ingen plikt til å stråle av glede når livet er vanskelig. Det er ingen kristenplikt å late

som om en er lykkelig når hjertet er tungt.

Nei, se hva Ordet sier. Du skal tenke på at Gud har gjort den dagen og, likeså vel som den andre.

Det vi skal gjøre, det er å tenke på at Gud er med i det som er tungt og uforståelig, like meget som i det som er godt og gledelig.

Dette kan verken du eller jeg forklare for vår forstand. Det vesle vettet vårt strekker ikke til for å forstå Gud. Vi kan bare lese i Bibelen og se hva Ordet sier.

I eldre tider skjelnet de evangeliske lærere mellom Guds velbehagelige vilje og Hans tillatende vilje. Ikke alt som skjer svarer til Guds egentlige, gode vilje. Men han kan tillate at noe skjer, og så er han med i dette også, for å vende alt til det gode for dem som elsker ham. (Rom 8,28).

Det skal du tenke på når dagene blir onde. Den gode Gud er aldri langt borte fra dem som hører ham til. Det skal du minne deg selv om, og så skal vi engang få se at det var sant. Gled deg når dagen er god. Og glem

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2021.
I tillegg får du nr 5 og 6/2020. Likedan kan du velge mellom andaktsboka «I lys av Ordet» eller CD-en «Himmellengt» med sanger av Olav Fjermedal. Alt dette får du for bare kr 150, gratis tilsendt!

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

ikke at Gud er med deg om dagen blir ond.
Du som er et Guds barn ved troen på Jesus,
skal huske: Dette gjelder meg!

(Fra ”Daglig Brød” 26. juni. Lunde Forlag
1983, 2. opplag.) □

Vår Herre han hvilte i krybben så trang

Tekst Edin Holme

Vår Herre han hvilte i krybben så trang,
skjønt himmeriks kår var hans eie.
Og hyrdene knelte, og englene sang,
og vismenn omringet hans leie.
Det ville vår Herre oss unne.

Og ennå han kommer til fattig og rik,
Det svakeste sukk han fornemmer.
Han hører i kjærlighet ravnens skrik,
og ingen av sine han glemmer.
Det ville vår Herre oss unne.

Vår Frelser han tok våre synder på seg,
utsletter så mildelig brøden.
Han fører oss alle på himmelens vei,
og løser vår sjel ifra døden.
Det ville vår Herre oss unne.

Og derfor så synger vi alle hans pris
og holder vår høytid med glede.
Engang skal vi samles i Guds paradís
og fram for hans trone få trede.
Det ville vår Herre oss unne.

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

Årskontingenten

Vi er kommet til slutten av året 2020. Vi takker Herren for at han har vært med oss og holdt sin kjærlige hånd omkring oss.

Vi ser nå fram til et nytt år, ett nåde-år fra Herren. Vi vet ikke hva det vil bringe hver enkelt av oss, men vi vet er Herren er god og hans miskunnhet varer til evig tid.

Vi i redaksjonen vil takke for forbønn, omsorg og gaver til bladet i året som snart er slutt.

Vi håper hver enkelt av dere setter pris på det og fortsatt ønsker å få det tilsendt.

I dette nummer finner du en giroblankett. Den vil minne deg om at det er tid til å fornye ditt abonnement for 2021.

Gaveabonnement

Kanskje du tenker på å gi bladet til slekt eller venner! Da kan du gjerne skrive til oss og oppgi navn og adresse til den/dem du ønsker å gi et årsabonnement til.

Alle nye abonnenter for 2019 får nr 5 og 6/2020 + CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal, eller andaktsboka "I lys av Ordet".

Gironummer finner du på side 3 i bladet.

Velkommen som ny abonnent på Bibelsk Tro!

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Arnold Eidslott (1926-2018)

Kristen lyriker og skribent

Axel Lundholm Saxe

Axel Lundholm Saxe

Født i Roskilde, Danmark 1955. Cand. teol. fra Københavns Universitet 1987. Pastor i Den evangelisk lutherske frikirke, Tromsø menighet 1991 - 94. Bibliotekar på Gå Ut Senteret, Hurdal 1994 - 1997. Kretssekretær i Bergen krets av Kristen Muslimmisjon 2001 - 2002. Førstekonsulent på Dokumententeret i Skatt vest, Stavanger siden 2008.

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelsesforkynner og redaktør av "Pietisten".

Edin Holme (1865-1927)

Norsk forkynner og forfatter. Er kjent for sine episke dikt med basis i Bibelen

Emmy Köhler (1858-1925)

Svensk lærer, forfatter og komponist

Gunnar Holth

Født 1946 i Råde. Kristelig Gymnasium 1963-66. Oslo off. lærerskole 1966-69. Kristendom grunnfag ved NLA 1969-70. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970-73. Lærer. Medlem av NLMs hovedstyre 1976-82. Fritidsforkynner.

Guttorm Raen (1942-2005)

Misjonsskolen på Fjellhaug 1962-66. Teologisk embetseksamen i 1966. Studieopphold i USA og Tyskland. Misjonær i Japan 1967-83. Underviste flere år ved seminaret i Kobe. Medredaktør i Bibelsk Tro fra 1992 til sin død i 2005.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966-70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/ rektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynner.

Kjell Skartveit

Født 1967 i Stavanger. Lektor med hovedfag i statsvitenskap,

med fagene sosialøkonomi, bedriftsøkonomi og historie i tillegg. Underviser ved Wang Toppidrett i Stavanger.

Immanuel Fuglsang

Født 1947 i Danmark. Pensjonert bankprokurist og postekspeditor. Fritidsforkynner i forskjellige misjonsforeninger.

Jon Olav Østhus

Født på Fogn (Finnøy kommune) i 1953. Siviløkonom fra Norges Handelshøyskole i 1979. Ledende stilling i et internasjonalt oljeserviceselskap.

Niels Peder Madsen (1860 - 1916)

Dansk prest og forfatter

Olav Valen-Sendstad (1904-1963)

Teologisk embetseksamen i 1928 og dr. philos i 1948. Prest, forkynner og forfatter.

Phillips Brooks (1835-1893)

Amerikansk prest, biskop og forfatter

Sven Foldøen (1878-1953)

Forkynner i Stavanger krets av NLM i 50 år. Han ble kalt "Ryfylkebispem".

Øivind Andersen (1905-1994)

Cand. theol. 1931. Lærer og rektor ved Fjellhaug skoler i ca 45 år.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	15. Nov.	11.00	Oddvar Dahl
Lørdag	21. Nov.	19.30	Dagfinn Natland og Torvald Kjetilstad.
Søndag	22. Nov.	11.00	Dagfinn Natland og Torvald Kjetilstad
Mandag	23. Nov.	19.00	Roy Trondsen. Ordet og Israel
Søndag	29. Nov.	11.00	Erik Nordbø. Nattverd.
Uke 49	01.-05.12	19.00	Øyvind Samnøy. Flymisjonen
Søndag	06. Des.	11.00	Øyvind Samnøy. Flymisjonen
Søndag	13. Des.	11.00	Samemisjonen
2021			
Søndag	03. jan.	11.00	Jakob Trodahl
Onsdag	06. jan.	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. jan.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	17. jan.	11.00	Terje Thorsen
Søndag	24. jan.	11.00	Axel Saxe
Søndag	31. jan.	11.00	Arthur Salte
Onsdag	03. feb.	19.30	Bibelgruppe

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

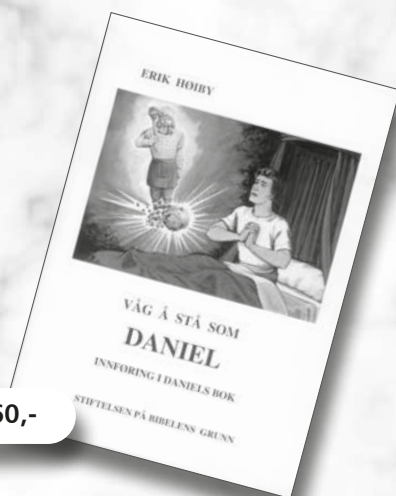
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

Ny CD med sang av ungdomskoret Gledesbud fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til de ulike priser på bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Svøpt i et linklede

Av Arnold Eidsslott

Svøpt i et linklede lå det
et barn i den fattige stall.
Og disse som undrende så det
ble varme om natten var kald.

Bøyde seg over den lille
og trøstet den rådville mor
i natten, den lyttende, stille,
som lukket seg rundt deres ord.

Barnet var Skaperens gave
til slektene, slått av sin nød,
som ropte til jorden og havet
og vinden, i frykt for sin død.

Døden og dommen den høye,
forkynt ved profetens munn.
For slik hadde Gud villet bøye
en levende sjel mot dens grunn.

Den evige Gud lot seg finne
som barn i en krybbe på jord.
Et barn og en gråtende kvinne,
den fattige nattskremte mor.

Min sjels uransakelige gåte
har undrende funnet sitt svar.
Maria, med deg må jeg gråte
av glede, mot dawningen klar!

